

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobců: a) P. J., b) P. K., c) P. P., d) A. P., e) J. V. K., f) L. Z., zastoupených Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4 – Nusle, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021, č. j. VS-237732-10/ ČJ-2019-80000L-51ODV, o kasační stížnosti žalobců a), b) c), d), e) a f) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2023, č. j. 16 Ad 2/2021-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobci s odkazem na § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, požádali o proplacení neoprávněně odečtených přestávek na jídlo a odpočinek za období od 30. 1. 2015 do 30. 1. 2018. Ředitel Věznice Všechny po zrušení svého předchozího rozhodnutí žalovaným vydal dne 25. 9. 2019 rozhodnutí, jímž žádosti žalobců zamítl.

[2] Žalovaný rozhodnutím specifikovaným výše zamítl odvolání žalobců a rozhodnutí ředitele věznice potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou.

[3] Krajský soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními ředitele věznice a žalovaného. Shledal, že interní předpisy věznice počítají s tím, že dozorcí mohou čerpat přestávky a provádět vzájemné střídání během výkonu služby, a též s tím, že pohyblivá stanoviště lze pro účely přestávky opustit bez vystřídaní. Interní předpis počítá rovněž s výpomocí, kdy strážný, který má službu na jiném stanovišti, vypomáhá zároveň na dalším stanovišti.

[4] S ohledem na obsah příloh k dennímu rozkazu je dle soudu evidentní, že po dobu stanovenou k čerpání přestávky velený příslušník za stanoviště neodpovídal. V případě pohyblivých stanovišť nebylo ve všech případech nezbytné mít při čerpání přestávky zajištěno střídání příslušníkem, který se bude věnovat výlučně plnění úkolů na střídaném pohyblivém stanovišti. Ani z rozpisů stanovišť strážní a dozorcí služby neplyne nemožnost opustit pohyblivé stanoviště za účelem přestávky. Soud neshledal ani namítaný rozpor mezi interními předpisy věznice.

[5] Soud dále uvedl, že nesdílí obavy žalobců z jejich případné pracovněprávní či trestněprávní odpovědnosti za pohyblivé stanoviště po dobu čerpání přestávky. Otázka odpovědnosti střídaného příslušníka byla nadto v řízení pouze hypotetická, neboť žádný z žalobců netvrdil, že by po dobu, kdy čerpal stanovenou přestávku, došlo na stanovišti, k němuž byl denním rozkazem velen, k situaci, za niž byl volán k odpovědnosti.

[6] Soud uzavřel, že z provedených důkazů vyplynulo, že žalobcům v postavení strážných a dozorců byly stanoveny přestávky na jídlo a odpočinek v rozsahu 30 minut, případně další přestávky v rozsahu 15 minut v závislosti na délce služby, přičemž žalobci tyto přestávky čerpali, a pokud jim bylo čerpání přestávky znemožněno, měli možnost na tuto skutečnost upozornit inspektora dozorcí služby, případně formou poznámky ve směnovém výkazu, a pak jim mohla být přestávka nahrazena nebo proplacena.

[7] Krajský soud se zabýval čerpáním přestávky zejména u příslušníků na pozicích dozorců a strážných, neboť žalobci v žalobě uvedli, že službu vykonávali na pozicích dozorců. Z podkladů ve správním spise však vyplynulo, že žalobci v označeném období pracovali nejen na pozici dozorců. Z výpovědí žalobců je patrné, že zastávali ve věznici pozice dozorce, strážný, inspektor strážní služby a inspektor strážní služby – operátor. Žalobci nevznesli v žalobě konkrétní námitky ohledně nemožnosti čerpání přestávek a střídání na stanovištích ve vztahu k pozicím strážný, inspektor strážní služby a inspektor strážní služby – operátor, krajský soud se přesto věnoval i zastupitelnosti a čerpání přestávek u těchto služebních pozic, které odpovídaly pozicím žalobců.

[8] Krajský soud shrnul, že je to právě inspektor strážní služby – operátor, případně inspektor či vrchní inspektor strážní služby, kdo koordinuje výkon strážní služby ve směně, řídí a úkoluje strážné na jednotlivých stanovištích, vyhodnocuje jejich činnost, organizuje způsob výkonu služby. Podle denních rozkazů měli i příslušníci vykonávající funkci inspektora strážní služby v průběhu svých služeb plánované přestávky. Pokud inspektoři plánovali přestávku ostatním příslušníkům tak, aby byl zajištěn bezpečný chod věznice, bylo v jejich kompetenci naplánovat svoji přestávku s adekvátním zastoupením. Z výpovědí účastníků a svědků vyplynulo, že žalobci byli při výkonu funkcí pro čerpání přestávek střídáni. Dle názoru soudu se i v případě inspektorů strážní služby jednalo o výkon služby, který byl přerušitelný.

pokračování

[9] Soud připustil, že judikatura stanovuje požadavky na organizování služby příslušníka tak, aby mohl přestávku čerpat bez omezení (s výjimkou zákonné zakročovací povinnosti). Soud však v projednávaném případě dospěl k závěru, že služba, kterou vykonávali žalobci ve Věznici Všehrdy, nebyla nepřerušitelná a žalobci nemuseli být během přestávky ve stálé pohotovosti. V posuzované věci po vystřídání příslušníka jiným příslušníkem na jeho stanovišti (v případě pohyblivých stanovišť i bez tohoto vystřídání) mohli žalobci své stanoviště opustit a čerpat přestávku dle svého uvážení, tzn. nebylo jejich povinností setrvávat na určitém konkrétním místě ve věznici, být i během přestávky tzv. ve střehu, tedy v neustálé připravenosti (i nad rámec zákonné zakročovací povinnosti) kdykoliv k dispozici. Aby vznikl příslušníkům nárok na započtení přestávky do doby služby, muselo by se jednat o takový výkon služby, kdy by žalobci museli být po dobu čerpání přestávky stále v pohotovosti. V případě žalobců se však jednalo o službu přerušitelnou.

[10] Soud shrnul, že příslušníkům byly půlhodinové přestávky plánovány v příloze denního rozkazu, jejich stanovení nebylo pro žalobce při výkonu jejich služby pouhou formalitou, jejich čerpání a dodržování bylo organizováno inspektory strážní, resp. dozorčí služby, kontrolováno příslušným vedoucím oddělení a samotné pracovní prostředí ve věznici ani vytíženost příslušníků nevyklučovaly čerpání přestávek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobcům bylo umožněno čerpání přestávek zajištěné normativně i fakticky. Nebyla zjištěna existence žádných objektivních důvodů, které by čerpání přestávek žalobcům znemožňovaly. Žalobci v rozhodném období plánované přestávky čerpali. Nebylo prokázáno, že by nadřízení žalobcům nařizovali zkrácení přestávky či plnění pracovních povinností v době přestávky. Přestávky na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru byly ve Věznici Všehrdy systémově umožněny. Ve výjimečných případech, kdy nemohli žalobci přestávku vyčerpat, měli nárok na dočerpání přestávky, resp. její proplacení. Z provedených důkazů nebyl zjištěn ani jeden konkrétní případ, kdy by žalobcům nebyla poskytnuta přestávka a nedošlo k jejímu následnému nahrazení (dočerpání) či proplacení. Žalobci ani žádný takový konkrétní případ v žalobě netvrdili.

[11] K problematice opuštění stanoviště krajský soud shrnul, že bylo prokázáno, že příslušníkům bylo umožněno opustit stanoviště se souhlasem nadřízeného (vedoucího oddělení výkonu trestu, resp. vězeňské stráže), který v denním rozkaze stanovil příslušníkům přestávky. Přesný čas čerpání přestávek byl zpravidla řízen inspektory strážní, resp. dozorčí služby, kteří jsou nadřízenými ve vztahu ke strážným a dozorcům. Pokud byl inspektor strážní služby střídán na dobu přestávky vrchním inspektorem jakožto nadřízeným, je rovněž zřejmé, že se jednalo o opuštění svěřeného úseku se souhlasem nadřízeného.

[12] Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost, vyjádření účastníků

[13] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatelé namítali nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, krajský soud podle nich vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spise.

[15] Dle stěžovatelů soud věnoval jen minimální pozornost zásadní otázce, a to faktickému střídání strážních a dozorcích stanovišť, a možnosti čerpat přestávku na jídlo a odpočinek dle vlastního uvážení. Z denních rozkazů bylo prokázáno, že ke střídání strážních a dozorcích stanovišť docházet nemůže, neboť v denních rozkazech není jediný příslušník, který by nebyl velen na žádné strážní či dozorcí stanoviště tak, aby mohl na strážních či dozorcích stanovištích provádět střídání stěžovatelů a jiných strážných a dozorců na přestávku na jídlo a odpočinek tak, aby se přestávku čerpající příslušník nemusel zajímat o dění na svém úseku služby a mohl přestávku trávit dle svého uvážení konzumací stravy či jinou odpočinkovou činností. Stěžovatelé dále namítali, že krajský soud z výpovědí vynechal pasáže, v nichž stěžovatelé problematiku vysvětlují.

[16] Dle stěžovatelů, pokud jsou pravdivá tvrzení jiných příslušníků, pak docházelo ke svévolnému opuštění strážních či dozorcích stanovišť bez toho, že by byly kýmoli zajišťovány. Tito příslušníci se dopouštěli trestného činu, neboť jejich stanoviště zůstalo neobsazeno. Taková praxe je v rozporu s rozpisem strážních a dozorcích služeb, v němž je uvedeno, po jakou dobu a kolika muži je stanoviště střeženo. Pokud je v této normě uvedeno, že se stanoviště obsazuje po dobu 24 hodin, případně nepřetržitě, nemůže takové stanoviště příslušník opustit bez vystřídaní. Rozpisu soud nevěnoval pozornost. Dle stěžovatelů denní rozkazy porušují rozpis strážních a dozorcích stanovišť. Za stanoviště stále odpovídá ten, kdo je na stanoviště velen denními rozkazy. Pokud stanoviště po dobu konzumace stravy zůstává neobsazeno, po celou dobu je za něj odpovědný příslušník, který bez vystřídaní konzumuje stravu. Při střídání dozorcích stanovišť je nutno službu předat s dokumentací a početní prověrkou stavu odsouzených, což se neděje. Střídání není uvedeno v knihách předání a převzetí služby, nelze tedy tvrdit, že ke střídání dochází. Tyto závažné skutečnosti krajskému soudu unikly.

[17] Krajskému soudu též uniklo rozlišování pevných a pohyblivých stanovišť. Pokud rozhodující orgán uvedl, že příslušník může pohyblivé stanoviště svévolně opustit, nechť uvede normu, která to umožňuje; dle stěžovatelů jde o evidentní porušování strážních a dozorcích pravidel. Vězni se nesmí pohybovat samostatně, musí být doprovázeni dozorcem, tvrzení žalovaného, že pohyblivé stanoviště může příslušník kdykoli opustit, je fabulací. Pokud je strava konzumována na stanovišti, příslušník musí konzumaci přerušovat a plnit úkoly na určeném úseku služby. Kancelář dozorců se nachází v prostorách volně přístupných odsouzeným, strava je tak konzumována v průběhu chodu služby, z hlediska bezpečnosti věznice je nereálné, aby byla čerpána doba 30 minut. Směrnice pro výkon služby na jednotlivých stanovištích nestanovují „činnost přestávky na jídlo a odpočinek“.

[18] Krajský soud staví hlavně na vyjádření vedoucích oddělení výkonu trestu a oddělení vězeňské stráže, tito funkcionáři však odpovídají za dané úseky z pozice nadřízených, a tedy střídání stanovišť musí obhajovat.

[19] Pomíjena je též problematika připravenosti k likvidaci vzniklých mimořádných událostí, a to i v okamžiku, kdy příslušník konzumuje stravu. Není rozhodující, zda mimořádná událost nastala, rozhodující je stálá bdělost a připravenost k provedení zásahu.

[20] Za lapsus označili stěžovatelé tvrzení, že příslušníci mohou čerpat přestávku i mimo věznici. To znamená, že výkon služby ve věznici je zásadním způsobem oslaben, ani jeden z nadřízených neví, kolik příslušníků se v rozhodnou dobu v objektu věznice nachází, zázrak při mimořádné události je neproveditelný, a věznice tak není akceschopná. V případě mimořádné události je ohrožena bezpečnost věznice i celé společnosti.

pokračování

[21] Problematicke střídání strážních stanovišť nevěnoval nalézací soud v napadeném rozsudku pozornost. Stěžovatelé nesouhlasili se závěrem soudu, že neposkytli důkazy k prokázání svých tvrzení. O pravdivosti výpovědí stěžovatelů svědčí i výpovědi jiných svědků, denní rozkazy, rozpis strážních a dozorcích stanovišť a Řád Věznice Všechny.

[22] Napadeným rozhodnutím je narušována právní jistota, obdobnou problematikou se již Nejvyšší správní soud zabýval, a vytvořil tak pro nalézací soud závaznou judikaturu. Stěžovatelé zdůraznili i své očekávání. Ve věci týkající se Věznice Stráž pod Ralskem bylo vyhověno žalobnímu návrhu se shodnou problematikou. Krajský soud v Praze ve věci týkající se situace ve Věznici Vinařice a Oráčov dovedl, že dle nařízení žalovaného č. 5/2016 dozorce vykonávající službu dozorcích stanovišť nesmí opustit, dokud nebude vystřídán nebo odvolán. Této problematice se napadený rozsudek nevěnuje.

[23] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Návrh na zahájení řízení, odvolání i žaloba byly obecné, nebyly uvedeny konkrétní dny, kdy stěžovatelé sloužili, ani konkrétní okolnosti, za nichž mělo dojít k nevyčerpání přestávky, nebylo uvedeno ani služební zařazení stěžovatelů.

[24] Dále žalovaný zdůraznil, že otázka čerpání přestávek nestojí na tom, zda dochází na stanovištích k vystřídání „jeden za jednoho“. Mnohá stanoviště ve věznici jsou tzv. pohyblivá, a tedy nevyžadují kontinuální fyzickou přítomnost veleného příslušníka. Žalovaný zdůraznil, že byly zajištěny možnosti faktického čerpání přestávky, přičemž střídající/zastupující příslušník přebíral po tu dobu také odpovědnost za stanoviště. Žalovaný nesouhlasil s náhledem stěžovatelů, kteří nemožnost čerpání přestávky spatřují v tom, že není do služby velen žádný příslušník, jehož jediným služebním úkolem by bylo střídání na přestávku odcházejících kolegů. Podle judikatury čerpání přestávek nebrání, pokud příslušník není vystřídán v poměru jeden za jednoho, čerpání přestávek nebrání ani to, že příslušník během přestávky zůstává na svém stanovišti.

[25] K námitce, že je rozsudek krajského soudu v rozporu s judikaturou, žalovaný uvedl, že jednotlivé projednávané případy, byť se týkají přestávek na jídlo a odpočinek, se od sebe skutkově liší. Dosud nebylo žádným správním soudem konstatováno, že by příslušníci Vězeňské služby ČR měli znemožněno čerpání přestávek. Soudy v některých případech žalovanému pouze vytkly, že v řízení nedostatečně zjistil skutkový stav věci nebo rozhodnutí zčásti odůvodnil způsobem, který neměl oporu ve spise. Žalovaný doplnil, že i kdyby bylo konstatováno, že příslušníci jedné věznice mají nárok na proplacení přestávek, neznamená to, že se to vztahuje paušálně na všechny věznice.

[26] Faktickou možnost čerpat přestávku na jídlo a odpočinek stěžovatelé měli, byl tak nastaven systém služby ve Věznici Všechny i průběh služby.

[27] Obsazenost stanoviště neznamená, že se na tomto stanovišti, tj. vymezeném prostoru, fyzicky nachází službu konající příslušník. Obsazení stanoviště znamená, že denním rozkazem byl na toto stanoviště velen příslušník, který v době služby, tj. mimo dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, na tomto stanovišti plní své služební úkoly. Úkoly příslušníka, zejména na pohyblivém stanovišti, se však nevztahují pouze k vymezenému prostoru, ale spočívají i ve vyřizování služebních úkolů na různých místech areálu věznice. To, že příslušník zařazený například na stanoviště ubytovny odsouzených, se nachází na ošetřovně, kam právě předvedl odsouzeného k vyšetření, neznamená, že by po tu dobu bylo jeho stanoviště na ubytovně neobsazeno. Neodkladné úkoly na tomto stanovišti potom dle pokynu inspektora dozorcích/strážní služby plní buď jiný příslušník,

sloužící současně na svém stanovišti, nebo dojde u pevného stanoviště ke skutečnému vystřídání. Vystřídání ani dočasný zástup se přitom do knihy předání a převzetí služby nezapisují, neboť do knihy se uvádějí pouze údaje související s průběhem služby, tj. začátek a konec směny, pravidelná početní prověrka osob, průběh plnění časového rozvrhu dne. Žalovaný dále doplnil, že pro posouzení vzniku nároku na proplacení přestávky není rozhodné to, zda údaj o vystřídání byl formálně zaznamenán v knize nebo jestli předtím byla provedena početní prověrka osob, nýbrž pouze skutečnost, zda měl příslušník možnost přestávku vyčerpat.

[28] Žalovaný dále zdůraznil, že stěžovatelé byli seznamováni s přílohami denních rozkazů, což stvrzovali podpisy. Nikdy nevznikli námitky k údajům zaneseným v těchto přílohách. Bylo jednoznačně prokázáno, že příslušníci jsou v rámci výkonu služby koordinováni inspektory dozorčí služby, resp. inspektory strážní služby, kterým také hlásí svůj odchod na přestávku nebo jsou jimi přímo k odchodu na přestávku vyzváni.

[29] Nařízení generálního ředitele č. 5/2016 argumentaci stěžovatelů nepodporuje. Bylo prokázáno, že příslušníci jsou v rámci výkonu služby koordinováni inspektory dozorčí služby, resp. inspektory strážní služby, kterým hlásí svůj odchod na přestávku nebo jsou jimi přímo k odchodu na přestávku vyzváni. Žádný z příslušníků neodchází na přestávku svévolně, příslušník je buď vystřídán, nebo svým nadřízeným (inspektorem dozorčí/strážní služby) odvolán.

[30] K námitce připravenosti stěžovatelů k řešení mimořádné události žalovaný uvedl, že v případě stěžovatelů nešlo o situaci, kdy by i v době čerpání přestávky museli setrvávat ve stavu pohotovosti.

[31] K problematice opuštění věznice během přestávek žalovaný zdůraznil, že dle judikatury čerpání přestávek nebrání určitý diskomfort spočívající v tom, že příslušník prakticky nemůže opustit areál věznice. K argumentaci porušením bezpečnosti žalovaný zdůraznil, že ve správním řízení bylo rozhodováno o subjektivním právu stěžovatelů na plnohodnotné vyčerpání přestávky na jídlo a odpočinek, nikoli o řádném výkonu veřejné správy.

[32] K výpovědím stěžovatelů, že přestávku mohli čerpat pouze po nezbytnou dobu konzumace stravy, žalovaný uvedl, že toto tvrzení nebylo podpořeno výsledkem svědků ani listinnými důkazy.

[33] Stěžovatelé dle žalovaného zaměňují obsazenost stanoviště a faktickou přítomnost příslušníka na stanovišti. Velení příslušníka na stanoviště znamená, že v průběhu služby bude tento příslušník vykonávat úkoly spjaté se stanovištěm věcně, nikoli prostorově. Příslušník může ze stanoviště v průběhu služby nebo přestávky odcházet. Dozorci a strážní odcházejí na přestávku ve chvíli, kdy neplní žádné neodkladné úkoly. S ohledem na časový rozvrh jejich služby je jim tato přestávka tak i plánována, případně je dále koordinována jejich nadřízenými. Pokud z objektivních důvodů není možné příslušníkovi čas na přestávku poskytnout, je mu proplacena nebo nahrazena. Nicméně stěžovatelé po celou dobu řízení ani jednou neuvedli, že by vznesli požadavek na proplacení konkrétní nevyčerpané přestávky.

[34] Žalovaný nesouhlasil ani s argumentem, že využití příslušníků strážní a zásahové hlídky ke střídání/zástupu by vedlo ke ztrátě akceschopnosti. Takové tvrzení odporuje

pokračování

interním předpisům, podle nichž je povinností příslušníků strážní a zásahové hlídky střídat/zastupovat příslušníky na jiných stanovištích.

[35] V replice **stěžovatelé** setrvali na svých skutkových tvrzeních a hodnoceních. Dále uvedli seznam rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, v nichž bylo rozhodováno kladně ve prospěch stěžovatelů z důvodů, že žalovaný neprokázal, že by v průběhu výkonu služby na strážních či dozorcích stanovištích docházelo ke střídání. Konzumaci stravy nelze považovat za čerpání přestávky na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. S tvrzením, že existoval střídající příslušník s odpovědností za střežená stanoviště stěžovatelé nesouhlasili, to potvrzují denní rozkazy. Neexistuje totiž jediný příslušník, který nebyl zařazen na konkrétní strážní či dozorcí stanoviště z knihy předání a převzetí služby. Skutečnost, že jeden příslušník střeží na více stanovištích najednou, není prokazatelná. Z jakýchsi neevidovaných zástupů není zřejmé, kdo na strážním či dozorcím stanovišti službu fakticky vykonával a kdo za daný úsek služby odpovídal. Nikdy nikdo na střídání zajištěn není, přestávky se vykazují nedůvodně. Stěžovatelé se nedopátrali, které nařízení ředitele věznice opuštění stanoviště povoluje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[36] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými, a je tedy projednatelná.

[37] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[38] Vzhledem k tomu, že stěžovatelé uplatnili námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve touto námitkou, neboť jen přezkoumatelný rozsudek lze podrobit věcnému přezkumu.

[39] Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, jímž je nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost přichází v úvahu zejména tehdy, opomene-li správní soud na námitku účastníka zcela reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Rozhodující orgán však nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví ucelenou argumentaci, z níž vyplývá, že námitky jako celek neobstojí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[40] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v uvedeném smyslu Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky a srozumitelně vysvětlil, na základě jakých úvah ke svým závěrům dospěl. Subjektivní nesouhlas stěžovatelů se závěry či s argumentací nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Závěry obsažené v napadeném rozsudku krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za srozumitelné, dostatečně odůvodněné a souhlasí s nimi též věcně.

[41] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že věcný přezkum provedl v rozsahu předurčeném kasační stížností. Nejvyšší správní soud je s určitými výjimkami striktně vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel musí v kasační stížnosti zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Je tedy na stěžovateli, aby rozporoval závěry krajského soudu a uvedl k tomu argumenty. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet za stěžovatele důvody směřující proti závěrům učiněným krajským soudem. Úspěch v řízení o kasační stížnosti záleží z velké části právě na argumentační schopnosti stěžovatele.

[42] V projednávané věci však stěžovatelé opakují námitky, které uplatnili už v odvolání a v žalobě, aniž relevantně reagují na argumentaci obsaženou v rozhodnutí žalovaného a zejména v rozsudku krajského soudu. Argumentace stěžovatelů vykazuje značnou míru šablonovitosti a sériovosti (Nejvyšší správní soud eviduje více než 90 řízení, která se týkají obdobného nároku příslušníků zastoupených týmž zástupcem). Jak správně upozornil krajský soud i žalovaný, stěžovatelé ani neuvedli svá služební zařazení pro rozhodné období.

[43] Podle § 60 zákona o služebním poměru platí, že *(1) příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut. (2) Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby. (3) Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*

[44] Dle § 60 zákona o služebním poměru je třeba odlišit nepřetržitý a nepřerušitelný výkon služby. Klíčová je proto otázka, zda v období označeném stěžovateli, měla jejich služba ve Věznici Všehrdy nepřerušitelný charakter, či nikoliv.

[45] Jak Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-49, *důvody, pro které nelze přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru čerpat, a výkon služby je tak třeba považovat za nepřerušitelný ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, mohou spočívat nejen v samotném charakteru vykonávané služby, ale i v dalších okolnostech, které se mohou v jednotlivých případech poměrně výrazně odlišovat.* V rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že účelem § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je poskytnutí přestávky na jídlo a oddech, což v případě příslušníků Vězeňské služby ČR znamená přerušení služby. Aby bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem, formálně v souladu s právními předpisy a služebními předpisy, případně rozkazy tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti, na která jsou veleni, a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. To není popřeno samotnou skutečností, že se ve zcela výjimečných případech aktivuje jejich zákonná zakročovací povinnost. Čerpání přestávek na jídlo a odpočinek musí také fakticky umožňovat pracovní prostředí a vytíženost příslušníků. Příslušník má tedy nárok na to, aby mu v mezích daného ustanovení byla poskytnuta přestávka na jídlo a odpočinek, přičemž k proplacení neposkytnuté přestávky lze přistoupit jen za situace, v níž nebylo poskytnutí přestávky objektivně možné. Zákon o služebním poměru také počítá v § 60 odst. 3 s tím, že existuje služba, jejíž výkon nemůže být přerušen, a při výkonu takové služby nárok příslušníka v možnostech čerpání přestávky určitým způsobem omezuje. V rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, Nejvyšší správní soud dále

pokračování

dovodil, že tomu, aby čas poskytnutý příslušníkům jako přestávka ve službě na jídlo a odpočinek splňoval požadavky § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nebrání ani určitý diskomfort při čerpání přestávky v jídelně (praktická nemožnost opustit budovu a skutečnost, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku), ani sama o sobě skutečnost, že v některých odděleních je přestávka čerpána přímo na stanovišti, aniž by byl příslušník vystřídán.

[46] Stěžovatelé namítali, že krajskému soudu uniklo rozlišování pevných a pohyblivých stanovišť a že nevěnoval pozornost otázce střídání na strážních a dozorčích stanovištích. Námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[47] Krajský soud v bodech 29 a 30 svého rozsudku shrnul, že v rozpisu strážních stanovišť Věznice Všehrdu ze dne 22. 9. 2014, č. j. VS 7/006/001/2014-17/VES/600, je uvedeno, kolik je v objektu věznice strážních stanovišť, která jsou vnější a která vnitřní, která jsou stálá a která pohyblivá, po jakou dobu je třeba je obsazovat a o kolikačlenné strážní stanoviště se jedná. Z rozpisu soud zjistil, že Věznice Všehrdu má 9 strážních stanovišť, z nichž 6 je pevných a 3 jsou pohyblivá. V rozpisu dozorčích stanovišť Věznice Všehrdu ze dne 24. 2. 2015, č. j. VS 42/001/001/2015-17/OVT/3003, je uvedeno, kolik je v objektu věznice dozorčích stanovišť, která jsou vnější a která vnitřní, která jsou stálá a která pohyblivá, po jakou dobu je třeba je obsazovat a o kolikačlenné dozorčí stanoviště se jedná. Z tohoto rozpisu podle krajského soudu plyne, že objekt věznice má 10 dozorčích stanovišť (1 pevné, 8 pohyblivých, 1 kombinované – dvoučlenné stanoviště č. 6). Na základě analýzy interních předpisů a výpovědí svědků dále krajský soud shrnul, že pohyblivá stanoviště lze opustit bez vystřídání, zatímco u pevných stanovišť je třeba zajistit střídání příslušníků. Dále shrnul, že interní předpisy počítají s výpomocí, kdy strážný, který má službu na jiném stanovišti, zároveň vypomáhá na dalším stanovišti.

[48] Nejvyšší správní soud ověřil, že uvedená zjištění krajského soudu odpovídají spisovému materiálu.

[49] Stěžovatelé rovněž namítali, že bylo prokázáno, že ke střídání nemohlo docházet, neboť v denních rozkazech nebyl velen žádný příslušník tak, aby mohl provádět střídání a střídaný příslušník se nemusel zajímat o dění na svém úseku služby a přestávku mohl čerpat dle svého uvážení. Ani tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[50] Jak shrnul již krajský soud, požadavek být vystřídán příslušníkem, který nemá na starosti jiné stanoviště a může se věnovat výlučně stanovišti, na kterém zastupuje, nemá oporu v právní úpravě ani ve vnitřních předpisech.

[51] Nejvyšší správní soud souhlasí, že není podstatné, zda některý z příslušníků plní výlučně funkci „střídače“, pokud jsou stanoviště obsazována dostatečným počtem příslušníků tak, aby příslušníci mohli postupně čerpat přestávku na jídlo a odpočinek v zákonném rozsahu. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným a krajským soudem, že čerpání plnohodnotných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek není nutně podmíněno skutečností, že do služby jsou veleni příslušníci, kteří zásadní dobu služby plní funkci střídače, jak argumentují stěžovatelé. Ostatně již v rozsudku ze dne 23. 10. 2023, č. j. 3 As 256/2022-33, Nejvyšší správní soud aproboval závěr, že pohyblivá stanoviště nevyžadují nepřetržitou přítomnost příslušníka vězeňské služby, jako tomu může být na jiných pozicích, za takové situace proto nebylo nutné, aby během čerpání přestávky na jídlo a odpočinek došlo ke střídání jiným příslušníkem. Není tedy pravdou, že judikatura vyžaduje za všech okolností a na všech pozicích jako nezbytný předpoklad pro čerpání přestávky na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, aby byl

příslušník odcházející na přestávku vystřídán jiným příslušníkem. Stěžovatelé přitom nepoukázali na konkrétní ustanovení žádného interního předpisu, které by pro pozice zastávané stěžovateli ve Věznici Všehrdy střídání vyžadovalo, nýbrž jen obecně uváděli, že opuštění stanoviště kvůli přestávce není možné.

[52] Stěžovatelé v této souvislosti namítali, že pokud stanoviště opustili, stále za něj nesli odpovědnost, a tedy přestávku nemohli trávit dle svého uvážení; svévolným opuštěním stanoviště se příslušníci dopouštěli trestného činu.

[53] K problematice odpovědnosti za stanoviště v průběhu přestávky žalovaný ve svém rozhodnutí (zejm. str. 12-13) uvedl, že pokud je příslušník na stanovišti střídán, odpovědnost za stanoviště přechází na příslušníka, který příslušníka čerpajícího přestávku vystřídá, pokud jde o stanoviště, na němž střídání neprobíhá, neznámá to, že jsou ohroženy úkoly spojené se stanovištěm nebo úkoly pro Vězeňskou službu vyplývající z právních předpisů, neboť charakter stanoviště a úkoly na tomto stanovišti umožňují, aby služba byla přerušena. Příslušník tedy může na tomto stanovišti čerpat přestávku na jídlo a odpočinek, aniž by musel v době, kdy čerpá přestávku na jídlo a odpočinek, plnit úkoly vyplývající ze stanoviště. V této souvislosti doplnil, že k zabezpečení úkolů Vězeňské služby (zejména pro zabezpečení střežení věznic v širším smyslu slova) slouží i jiné mechanismy, např. mříže, oplocení, tísňové hlásiče, kamerové systémy.

[54] Ani krajský soud neshledal námitku důvodnou s ohledem na skutečnost, že strážným a dozorcům bylo umožněno nadřízeným (vrchním) inspektorem čerpání přestávek v souladu s denním rozkazem vedoucího oddělení.

[55] S uvedeným vypořádáním Nejvyšší správní soud souhlasí. V případě čerpání přestávek na jídlo a odpočinek nešlo o *svévolná* opuštění stanoviště, jak uvádí stěžovatelé. S přestávkami na jídlo a odpočinek interní předpisy počítají, přestávky byly plánovány (resp. nařízeny přílohami rozkazů vedoucího oddělení) a příslušníci byli v rámci výkonu služby koordinováni inspektory dozorčí služby, resp. inspektory strážní služby. Těm měli příslušníci odchod na přestávku hlásit nebo jimi byli k odchodu na přestávku vyzváni. Závěr, že na pevných stanovištích, na nichž docházelo ke střídání, přebírá odpovědnost za povinnosti střídající příslušník, je potvrzena i výpověďmi svědků, kteří vypověděli, že jsou si vědomi, že při střídání nesou odpovědnost za úkoly na střídaném stanovišti.

[56] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že krajský soud nevěnoval pozornost rozpisu strážních a dozorčích služeb. Z rozpisů strážních a dozorčích služeb krajský soud ve svém posouzení vycházel, jak je zřejmé mj. z bodů 29 a 30, dále též body 53 a 63 rozsudku krajského soudu.

[57] Krajskému soudu dle stěžovatelů uniklo, že střídání nebylo uvedeno v knihách předání a převzetí služby, při střídání je totiž třeba stanoviště předat s dokumentací a početní prověrkou stavu odsouzených.

[58] V žalobě stěžovatelé argumentovali absencí záznamů přestávek v knize předání a převzetí služby v souvislosti s námitkou, že přílohy denního rozkazu, v nichž se uvádí doba, kdy které stanoviště čerpá přestávku na jídlo a odpočinek, jsou v rozporu s rozpisem dozorčích stanovišť, a přestávka není vedena ve směrnících pro výkon služby ani v knize předání a převzetí služby. Krajský soud k této námitce uvedl, že čerpání přestávek na jídlo a odpočinek je upraveno v zákoně o služebním poměru, a není proto zapotřebí, aby bylo v interních předpisech pro jednotlivá dozorčí a strážní stanoviště zakotveno, že příslušníci

pokračování

mohou čerpat přestávku. Skutečnost, že se s přestávkami pro příslušníky při jejich službě počítá, je evidentní z toho, že přestávky jsou plánovány v denním rozkaze (v příloze) jednotlivých vedoucích. Krajský soud též citoval ustanovení z nařízení ředitele Věznice Všehrdy, které upravuje dobu nástupu přestávky. Rozpor denních rozkazů vedoucích oddělení s rozpisem stanovišť krajský soud neshledal, z rozpisů stanovišť dle krajského soudu neplyne povinnost, podle které by v případě pohyblivých stanovišť nebylo možné stanoviště opustit za účelem přestávky. Nejvyšší správní soud shledal vypořádání vzhledem k tomu, jak byla námitka v žalobě formulována, adekvátním. Pokud jde o absence záznamů o odchodech na přestávku v knize předání a převzetí služby, žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil, že odchod na přestávku se v knize převzetí a předání služby neuvádí, neboť odchodem na přestávku se služba nepředává v pravém smyslu slova, jako je tomu při ukončení služby, resp. nástupu do služby, nýbrž se služba pouze čerpáním přestávky na jídlo a odpočinek přerušuje (str. 15 žalovaného). Nejvyšší správní soud doplňuje, že ze spisu vyplývá, že odchody na přestávku byly zaznamenávány u inspektora dozorců, resp. strážní služby.

[59] Stěžovatelé rovněž zopakovali námitku, že směrnice pro výkon služby na jednotlivých stanovištích nestanovují činnost čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Jak již uvedl krajský soud, právo na přestávky na jídlo a odpočinek zakotvuje zákon, není tedy nezbytné, aby toto právo bylo stanoveno i vnitřními předpisy věznice. S tímto vypořádáním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[60] Krajský soud již odpověděl také na námitku, že denní rozkazy porušují rozpis strážních a dozorcích stanovišť, neboť dle rozpisů stanovišť mají být stanoviště obsazována po určitý časový úsek během dne nebo noci, přičemž pokud příslušník na určitém pohyblivém stanovišti čerpá přestávku, tak není dodržen časový úsek stanovený rozpisem stanovišť, po který má být dané stanoviště obsazeno. Soud tvrzený rozpor neshledal. Z rozpisů stanovišť neplyne povinnost, pro kterou by v případě pohyblivých stanovišť nebylo možné stanoviště opustit za účelem přestávky. Dále soud poukázal na dokumenty upravující povinnosti strážných, dozorců a dalších příslušníků, z nichž plyne možnost zastupování, resp. výpomoci příslušníků na jiných stanovištích. Časový úsek, po který má být obsazeno určité pohyblivé stanoviště, vymezený v rozpisech stanovišť, nelze absolutizovat v tom smyslu, že by příslušník velený na pohyblivé stanoviště nemohl jít na přestávku, aniž by byl střídán jiným příslušníkem, který nemá na starosti žádné jiné stanoviště, a může se tak věnovat plně stanovišti, kam přišel někoho vystřídat. Krajský soud doplnil, že stěžovatelé neuvedli v žalobě žádné konkrétní ustanovení interního předpisu věznice, které by bylo v rozporu s denními rozkazy vedoucích oddělení vězeňské služby a výkonu trestu. Totéž platí i pro stížní námitku, v níž stěžovatelé své tvrzení opakují. Nejvyšší správní soud k tomu opět uvádí, že právo na přestávky na jídlo a odpočinek je zakotveno především zákonem o služebním poměru.

[61] Dále stěžovatelé namítali, že přestávky nemohli trávit dle svého uvážení a v celém rozsahu; pokud stravu konzumovali na stanovišti, museli ji přerušovat a plnit úkoly na určeném úseku služby. Stěžovatelé nesouhlasili s tvrzením, že příslušníci mohli čerpat přestávku i mimo věznice, dle stěžovatelů je tím oslaben výkon služby ve věznici a ohrožena bezpečnost věznice i celé společnosti.

[62] I na tyto námitky odpověděli již žalovaný a krajský soud. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že stěžovatelé měli možnost čerpat během výkonu služby na stanovištích přestávku na jídlo a odpočinek, nebyli

nadřízenými nuceni, aby přestávku zkracovali, žádným předpisem ani nadřízenými nebylo zakázáno v době čerpání přestávky opustit věznici či stanoviště, nikdo stěžovatele nenutil, aby se pohybovali v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek v blízkosti stanoviště pro případ řešení služebních povinností vyplývajících ze stanoviště, kde vykonávali službu. Není to tedy tak, že by příslušníci museli být stále na stanovišti po celou dobu služby a jídlo by si např. museli nechat nosit přímo na stanoviště, neboť jim nebylo umožněno vzdálit se ze stanoviště. Ani stěžovatelé nepochybnili, že se chodí stravovat do jídelny. Příslušník, který by se rozhodl opustit věznici v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek by se musel podrobit kontrole při opuštění věznice i při návratu do věznice, z časových důvodů tedy tato možnost nebyla využívána příslušníky hojně.

[63] Krajský soud konstatoval, že prakticky všichni svědci potvrdili možnost čerpat stanovené přestávky, potíže s čerpáním přestávek měli pouze stěžovatelé, pročež soud shledal, že jejich výpovědi byly účelové ve snaze dosáhnout proplacení dříve poskytnutých přestávek na jídlo a odpočinek. Krajský soud doplnil, že stěžovatelé v žalobě vůči skutkovým zjištěním vyplývajícím z výpovědí svědků neuplatnili žádné konkrétní námitky.

[64] Totéž platí i pro stížní námitky brojící proti skutkovým zjištěním. Stěžovatelé sice namítají, že skutkový stav, z něž krajský soud vycházel, nemá oporu ve spise, jejich námitky se však omezují na paušální nesouhlas, neodkazují na konkrétní důkazy, např. konkrétní pasáže svědeckých výpovědí, které by potvrzovaly jejich skutkovou verzi, že čerpání přestávky v rozsahu stanoveném zákonem jim nikdy nebylo umožněno.

[65] V rozsudku ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, Nejvyšší správní soud uvedl, že není možné vycházet výlučně z denních rozkazů jako „silného“ důkazního prostředku ohledně skutečného čerpání přestávek a v případě jejich zpochybnění ze strany příslušníků Vězeňské služby je třeba zkoumat pravý stav věci. To v projednávané věci správní orgány učinily, neboť se zabývaly nejen formální stránkou, ale zjišťovaly též, zda přestávky byly též fakticky poskytovány. V řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného, bylo vyslechnuto 14 svědků, přičemž výše rekapitulovaná zjištění žalovaného jsou svědeckými výslechy potvrzena, a mají tak ve spisu oporu.

[66] Stěžovatelé dále namítali, že pomíjena je též problematika připravenosti k likvidaci mimořádných událostí. Z formulace námitky není zřejmé, zda směřuje proti rozhodnutí žalovaného nebo proti rozsudku krajského soudu.

[67] Žalovaný ve svém rozhodnutí shrnul, že z výpovědí svědků vyplynulo, že ti, co si nevypínají radiostanici, činí tak z kolegiality; ví, že radiostanici mít zapnutou nemusí, nebyli žádným předpisem nuceni, aby byli tzv. na příjmu, v případě, že by došlo k mimořádné situaci a příslušník nezakročil, protože v dané době čerpal přestávku a o vzniklé situaci se nedozvěděl, nedopustil by se porušení služební kázně a nebyl by nijak postižen. Žalovaný dále poukázal na zákonnou povinnost příslušníků Vězeňské služby i v době mimo službu v zákonných mezích provést služební zákrok nebo jiná potřebná opatření (§ 7 odst. 3 a 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky). Vysvětlil, že tato povinnost odráží specifika výkonu služby u bezpečnostního sboru. Řešení mimořádné události u Vězeňské služby nespadá pod běžný výkon služby, mimořádnou událost nelze předvídat v předpokládaném průběhu služby, a tedy ani při plánování přestávek na jídlo a odpočinek. K tomu odkázal mj. na judikaturu, podle níž existenci zakročovací povinnosti nelze považovat za skutečnost, jež by vylučovala podřazení doby odpočinku či na jídlo pod

pokračování

pojem přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (str. 20-24 rozhodnutí žalovaného).

[68] V žalobě stěžovatelé zákonnou povinností provést zákrok i mimo službu neargumentovali, pouze namítali, že příslušník velený na strážní či dozorčí stanoviště musí být po celou dobu v pohotovosti. Krajský soud však námitce nepřisvědčil, neboť vyhodnotil, že v případě stěžovatelů se jednalo o službu přerušitelnou, stěžovatelé nemuseli být v neustálé pohotovosti a odkázal na další judikaturu, podle níž čerpání přestávek na jídlo a odpočinek není popřeno skutečností, že se ve zcela výjimečných případech aktivuje zákonná zakročovací povinnost.

[69] Pokud jde o argumentaci bezpečností věznice či bezpečností společnosti, Nejvyšší správní soud souhlasí s vyjádřením žalovaného, že předmětem projednávané věci je otázka oprávněnosti nároku na proplacení doby služby, která byla dle stěžovatelů z doby služby v souvislosti s přestávkami na jídlo a odpočinek odečtena neoprávněně. Argument bezpečností věznice či společnosti tedy v této věci stěžovatelů není relevantní.

[70] Stěžovatelé se odvolávají na soudní rozhodnutí, jimiž byla zrušena rozhodnutí služebních orgánů týkajících se nároku na přestávku na jídlo a odpočinek, resp. proplacení přestávek odečtených z doby služby. Je však třeba zdůraznit, že rozhodnutí je vždy aplikováno na konkrétní skutkové okolnosti případu a pro judikатурní účely nelze zobecňovat závěry týkající se posouzení skutkového stavu. Krajský soud přezkoumával konkrétní rozhodnutí žalovaného, v napadeném rozsudku vycházel z relevantní judikatury, která k problematice čerpání přestávek na jídlo a odpočinek existuje a na skutkový stav zjištěný v projednávané věci ji přílehavě aplikoval. Nejvyšší správní soud neshledal stěžovateli namítané porušení zásady legitimního očekávání či právní jistoty, neboť žádné legitimní očekávání stěžovatelů nebylo rozhodnutími, která uvedli v kasační stížnosti a která se týkala jiných příslušníků v jiných věznicích, založeno.

IV. Závěr a náklady řízení

[71] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[72] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu